

HỒI 220

Sự Việc Bất Ngờ

C húc Ngọc Nghiền nói với một giọng bình tĩnh tới độ làm người ta phải lạnh cả người: “Luận tài trí kiến thức, người không bằng Lỗ Diệu Tử, nói khí phách tâm địa, người càng không thể so sánh với Tống Khuyết, nhưng tại sao ta lại chịu nuôi dưỡng cho người một nữ nhi chứ?”.

Kể đó y thị lại thở dài: “Có điều những chuyện này bây giờ nhắc lại cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, Ngọc Nghiền vốn định không để người sống rời khỏi thuyền này, nhưng niệm tình người cho dù đã luyện thành Hoán Nhật Đại Pháp vẫn không thoát khỏi kết cục chết dưới đao của Tống Khuyết, nên đành để người đi hoàn thành tâm nguyện vậy”.

Từ Tử Lăng chưa từng gặp phải một nữ nhân nào đáng sợ như vậy, cơ hồ như tình thâm tựa hải, thực chất lại lãnh khốc vô tình, ngay cả phụ thân của nhi nữ mình cũng không chịu bỏ qua, trong lòng không khỏi tức giận thay cho Nhạc Sơn, lạnh lùng nói: “Nếu hôm nay không giết ta, sau này thế nào cũng có một ngày người phải hối hận”.

Nói xong hai câu thực lòng đó, gã liền tung mình phóng ra ngoài, hạ thân xuống bến tàu.

oOo

Khấu Trọng quật ngược lại một đao, làm một đại hán truy theo phía sau ngã nhào, người bay lên rơi bịch xuống đất, cùng lúc ấy chân phải gã cũng tung ra đập tung cánh cửa gỗ, lao vào tìm chiếc rương lớn kia.

Bấy, tám đại hán từ trong hành lang tay cầm dao, cầm búa hung hãn xông tới, lập tức khiến Khấu Trọng rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch.

Bàng Ngọc tức giận gầm vang, xông đến sau lưng gã, kiếm đâm tới như tia chớp.

Kiểm phong rít lên nghe rợn cả người, rõ ràng là y đã động đến chân nộ.

Khấu Trọng biết kẻ này lợi hại, vội lướt người ra xa hơn trượng, thân hình liền tiếp lắc mấy cái, không những tránh được một đợt công kích khác của đám địch nhân đang tràn tới, mà còn đã bay một tên về phía Bàn Ngọc, còn gã thì đã lao thẳng vào giữa trận thế của địch nhân.

Mấy tiếng kêu thảm liền tiếp vang lên, Khấu Trọng thi triển thủ pháp nặng, cố ý va chạm với vũ khí của địch nhân, bên trong lại ngấm vận Loa Hoàn Kinh, làm hồ khẩu bọn chúng đều rách nát, binh khí rơi xuống đất.

“Bình! Bình!”.

Hai cánh cửa khác bị đập bật tung.

Trong hành lang loạn như ong vỡ tổ, Bàn Ngọc thủy chung vẫn chậm một bước mới bắt kịp gã.

“Ầm!”.

Khấu Trọng chém mạnh làm tấm vách bên phải vỡ tung, nhảy vào một gian phòng.

Bàn Ngọc gầm lên: “Hảo đao pháp!”.

Đoạn cũng phá cửa lao vào, huy kiếm tấn công Khấu Trọng.

Những người khác đều dừng lại hò hét trợ uy.

Khấu Trọng căn bản là cố ý dụ gã tiến vào, để toàn lực hạ sát, lúc này sát cơ của gã đã bốc cao ngùn ngụt, nhưng đầu óc thì đã chìm vào cảnh giới tĩnh trung chi nguyệt, tuyệt đối không hề có ý khinh địch chủ quan, mà thực sự thì Bàn Ngọc cũng là cao thủ nhất đẳng trong hàng hậu bối mới quật khởi gần đây, chẳng phải là hạng dễ dàng đụng đến.

Lúc này chỉ nghe gã hừ lạnh một tiếng, bất chấp một kiếm chém ngang cổ của Bàn Ngọc, tung người lướt sang phải, biến thành thế mặt đối mặt với họ Bàn, sau đó lao thẳng về phía trước như một mũi tên, bảo đao trong tay cùng lúc chém bổ tới, lưỡi đao nhằm đúng vào đầu đối phương, thế nhanh như chớp giật ngang trời, kinh đạo hùng hậu như núi đổ.

Bàn Ngọc thân kinh bách chiến, nhưng cũng chưa từng gặp phải đối thủ nào vừa ngoan cường liều mạng vừa lợi hại như vậy.

Hạng người dũng mãnh như Khấu Trọng đại khái cũng không ít, nhưng lại không có mấy người có đảm lượng coi cái chết như không, dám lấy công đổi công, bức đối thủ phải so đảm lượng và tốc độ giống như gã, mà dù là có kẻ đủ đảm lượng và sự dũng mãnh, nhưng e rằng vẫn hiếm sức phán đoán cao minh, nhãn quang và bản lĩnh như của Khấu Trọng.

Trong sát na ngắn ngủi ấy, Bàn Ngọc phải đưa ra một quyết định liên quan đến sinh tử tồn vong của mình, rốt cuộc là nên giữ kiếm thể bất biến tiếp tục chém tới xem kẻ nào chết trước, hay là hồi kiếm để đỡ lấy thể công lăng lẹ của đối phương.

“Đang!”.

Bàn Ngọc cuối cùng cũng quyết định hồi kiếm phòng thủ.

Một kẻ chuẩn bị từ trước, một người bị ép phải biến chiêu, hơn kém thể nào ai cũng có thể tính toán ra được.

Bàn Ngọc hự lên một tiếng, cả người lẫn kiếm bị đao thể mãnh liệt của Khấu Trọng đẩy bật ngược về sau, va mạnh vào vách tường, lao sang phòng bên cạnh.

Khấu Trọng lại thâm kêu hồng hét, Bàn Ngọc nhiều nhất cũng chỉ bị gã bức lui một hai bước thôi mới đứng, bây giờ rõ ràng là ỷ cố ý làm vậy để có thể tạm hoãn lại thể công của gã, ý đồ ổn định lại trận cước, làm cho gã mất đi một cơ hội ngàn năm có một để giết chết địch thủ.

Năm sáu tên đại hán lại tràn vào trong phòng.

Khấu Trọng thâm than đáng tiếc, tung người đụng vỡ bức vách phía sau, nhảy sang một gian phòng khác.

Chiếc rương lớn kia không ngờ lại đặt ngay dưới đất.

Khấu Trọng vận công vào chân, tung mạnh một cước làm chiếc rương vỡ nát ra từng mảnh, để lộ ra người ở bên trong.

oOo

Từ Tử Lăng đi xuống bến tàu, đảo mắt một vòng, tất cả vẫn như cũ, duy chỉ không thấy Khấu Trọng đâu.

Lúc này gã chỉ muốn mau mau tìm được Khấu Trọng, rồi cùng gã huynh đệ này đi càng xa càng tốt, càng tránh xa được Chúc Ngọc Nghiên bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Gã cứ thả bước đi mà không hề suy nghĩ, tự nhiên đi ra khỏi khu bến tàu, trong đầu không ngừng thấp thoáng dung nhan phong tình vạn tượng của Chúc Ngọc Nghiên, thâm nhủ chẳng trách

mà Lỗ Diệu Tử si mê người đàn bà này gần hết cuộc đời, đến lúc gần chết mới được giải thoát khỏi mị lực của y thị, nhận ra được ai mới là nữ tử đáng để ông ta dốc lòng thương yêu.

Đột nhiên phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập, hơn người kỵ mã đang từ phía sau đuổi tới.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, tung mình như một con quái điều khổng lồ bay lên một nhóc nhà dân bên phía trái, rồi nhanh nhẹn biến mất.

oOo

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: “Phó bang chủ?”.

Người bị nhốt trong rương, chẳng ngờ lại chính là lão bằng hữu Bốc Thiên Chí của hai gã, lúc này song mục y nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, rõ ràng là đã bị người ta phong bế huyết đạo.

Gã vội vàng vận lực vung đao, đánh cho mấy tên địch xông lại gần gã lộn nhào, lộn xộn thành một đám, cùng lúc dùng chân hất Bốc Thiên Chí lên, kẹp dưới nách, rồi bật người lao vút lên cao, phá vỡ trần phòng, nhảy lên trên vọng đài bên trên.

Khấu Trọng cứu người khẩn cấp, nên bỏ qua ý định giết chết Bàn Ngọc, nhanh chóng rời khỏi thuyền địch. Lúc này các vết thương cũ trên người gã đã lại vỡ ra, thực không thể kéo dài trận chiến thêm nữa.

oOo

Quá buổi hoàng hôn, Từ Tử Lăng từ Bá Đao Nhạc Sơn biến thành đại hiệp mặt sẹo, ngồi trong một tửu điểm trên phố đối diện với trang viện của Vinh Phụng Tường, gọi mấy món rượu thịt, vừa nhâm nhi vừa đợi Khấu Trọng.

Gã và Khấu Trọng đã mất liên lạc hơn ba canh giờ, cuối cùng đành phải đến đây ngồi đợi.

Một cỗ xe ngựa chạy vào Vinh phủ, trước sau đều có hơn mười võ sĩ mặc thường phục bảo vệ.

Do trước đây từng tham gia kế hoạch dự định của Khấu Trọng nên đối với việc đánh xe và bảo vệ xe ngựa của Vương Thế Sung, Từ Tử Lăng có tìm hiểu rất kỹ, chỉ vừa liếc nhìn đã biết ngay những võ sĩ này đều là cao thủ trong đám thân binh của họ Vương cải trang, người trong xe ngựa kia rất có khả năng là mục tiêu mà gã và Khấu Trọng muốn bắt cóc để trao đổi Hư Hành Chi - Đồng Thực Ni.

Đến lúc này thì gã vẫn chưa thể làm rõ Vinh Phụng Tường thực ra là người của phe nào, lập trường của y ra sao?

Quan hệ của họ Vinh này với Dương Hư Ngạn thế nào?

Càng nghĩ gã lại càng cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

Vinh phủ đột nhiên mở rộng cửa, hơn mười kỵ sĩ từ trong phóng ra, chạy vào phố lớn rồi thúc ngựa tiến về phía Nam, xem ra đều là người của Lạc Dương Bang.

Lúc này Khấu Trọng cũng đến, ngồi xuống bên cạnh gã, tiện tay cầm luôn chén rượu mà gã chưa đựng đến trên bàn dốc thẳng vào miệng, le le lưỡi nói: "Cũng không tồi lắm! Hà hà! Tìm được người thật là tốt quá!".

Từ Tử Lăng nhìn gã huynh đệ và một bát lớn cả cơm lẫn thức ăn rồi nói: "Người cút đi tận đâu vậy?".

Khấu Trọng nhai nhồm nhoàm, rồi nói như chưa từng có chuyện gì xảy ra: "Ta vừa tiễn Bốc Thiên Chí đi, tự nhiên phải đến chậm một chút rồi".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Bốc Thiên Chí?".

Khấu Trọng đặc ý kể lại chuyện vừa xảy ra trên thuyền của Lý Thế Dân, rồi nói: "Chuyện này tương đối kỳ quái, Vân Ngọc Chân và những người khác vừa đi xong thì người của Lý tiểu tử đã đến bắt y, lại không giết y nữa, có vẻ như muốn đưa y đến một nơi nào đó vậy, bên trong nhất định có âm mưu nguy hiểm gì đây".

Từ Tử Lăng chau mày: "Có lẽ nào là bà nương Vân Ngọc Chân đó biết quan hệ của chúng ta với Bốc Thiên Chí, nên đã thi triển kế nhất tiễn xạ song điều, không những thu thập được thủ hạ bất mãn với mình, còn bán đứng luôn bọn ta, hy vọng Lý tiểu tử có thể giúp ả trừ diệt luôn hai chúng ta?".

Khấu Trọng gằn giọng nói: "Bà nương này cũng ác độc lắm! Chỉ là chuyện của Tổ tỷ ta đã không thể tha cho ả rồi. Phía người thế nào, có kết quả gì không?".

Sau khi nghe Từ Tử Lăng thuật lại mọi chuyện, Khấu Trọng chỉ biết trợn mắt ngạc nhiên, gãi gãi đầu nói: “Có chuyện này sao? Theo lý thì ngươi làm sao mà qua mặt được y thị chứ?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Bất luận Chúc Ngọc Nghiền lợi hại thế nào, thì y thị vẫn chỉ là một phụ nhân. Thử hỏi y thị làm sao mà biết được Lỗ Diệu Tử đã làm ra một chiếc mặt nạ giống hệt như Nhạc Sơn? Huống hồ y thị lại còn cho rằng Nhạc Sơn đã luyện thành thứ Hoán Nhật Đại Pháp gì gì đó nữa”.

Khấu Trọng gật đầu: “Ngươi phải giữ gìn thân phận này cho tốt đấy, nếu có thể qua mặt được người đã từng quan hệ thể xác với ngươi là Chúc Ngọc Nghiền, thì cổ nghĩa là cũng có thể qua mặt được tất cả mọi người khác, có khi còn bắt được ả yêu nữ Loan Loan gọi mấy tiếng cha nữa đó!”.

Từ Tử Lăng vừa cười vừa mắng: “Có gọi cha người ấy! Có người mới quan hệ thể xác với Chúc yêu phụ! Hà! Ta đã chán ghét Lạc Dương lắm rồi. Vừa nãy hình như Đồng đại tiểu thư đã ngồi xe ngựa vào Vinh phủ, chúng ta có nên vào phủ bắt người, hay là đợi ở đây chờ cơ hội khi ả trở về cung?”.

Khấu Trọng trầm giọng nói: “Chuyện không thể chậm trễ, đương nhiên là phải vào trong đó một chuyến, chẳng may tiểu damsai phụ đó ở lại một đêm, thì chúng ta cũng không cần ngủ à? Tốt nhất là thuận tay giết luôn tên tiểu tử Dương Hư Ngạn ấy, về sau có thể bớt được rất nhiều phiền phức”.

Từ Tử Lăng đứng dậy nói: “Vậy thì cứ đại triển thân thủ, làm loạn bà nó Vinh phủ lên đi!”.

oOo

Hai gã mượn bóng đêm yểm hộ, nhảy qua tường, chưa kịp nhìn rõ gì thì đã nghe tiếng động lạ, giống như là tiếng chó đang chạy tới, cả hai vội vàng vận công đóng mọi lỗ chân lông trên người, không để hơi thở lọt ra ngoài, cùng lúc tung người nhảy lên, hạ thân xuống một nóc nhà gần đó nhất.

Quả nhiên có hai con ác quỷ khổng lồ phóng tới, tuy không phát hiện gì, nhưng chúng vẫn hít hít ngửi ngửi một lúc lâu rồi mới bỏ đi.

Bọn gã đảo mắt một vòng, chỉ thấy bên trong tường có hơn trăm gian phòng lớn nhỏ, hành lang nối tiếp hành lang, ngoại trừ ba gian đại sảnh đường sùng sững ngoài tiền viện ra, những nơi khác đều giống như một mê cung lớn, khiến người ta phải mất hoa đầu váng, có cảm giác không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

Khấu Trọng nhíu mày: "Làm sao tìm bây giờ?"

Từ Tử Lăng đáp: "Chỉ cần tìm được khuê phòng của Vinh Giáo Giáo là có thể tìm được tiểu dam nữ của chúng ta, người vẫn còn nhớ chân truyền của Trần lão mưu mà, đúng không?"

Khấu Trọng cười khổ: "Ở đây ít nhất cũng có đến mấy trăm gian nhà, trong viện lại có viện khác, những thứ đơn giản Trần lão mưu đã dạy hoàn toàn không có tác dụng".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Kỳ thực Vinh phủ tuy đất rộng nhà nhiều, nhưng cũng không khó phân biệt chủ thứ, chỉ là thiếu một đường trục rõ ràng, nên người mới cảm thấy rối rắm hoa mắt đó thôi".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Nghe người nói vậy, ta mới nhận ra, có thể do bọn ta bị ánh đèn và cây cối làm loạn mắt, nên mới cảm thấy chỗ nào cũng như chỗ nào. Theo người thì Vinh giáo giáo sẽ ở đâu nhỉ?"

Lúc này vầng minh nguyệt đã vén mây để lộ tiền tư, rải xuống đình đài lầu các của Vinh phủ làn ánh sáng dịu nhẹ, làm cho nơi này có một vẻ đẹp yên bình đến mức dị thường.

Từ Tử Lăng dịch người ra gân mái hiên, thấp giọng nói: "Đây là bố cục theo phương vị tiên thiên bát quái, vì vậy chỉ cần nắm được phương hướng chính xác thì đại khái có thể xác định được vị trí khuê phòng của Vinh Giáo Giáo ở đâu rồi".

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Người học thứ đó ở đâu vậy, làm sao biết được đây là tiên thiên bát quái mà không phải hậu thiên bát quái chứ?"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Cái này gọi là cần cù có công đó mà! Nếu ta lười nhác như người, đêm nay đã không thể ôm mỹ nhân mang về rồi. Nói cho ta biết hướng của trạch viện này thế nào?"

Khấu Trọng nói: "Chắc là tọa Nam triều Bắc đúng không?"

Từ Tử Lăng nói: "Lỗ Diệu Tử có viết, phạm là tiên thiên bát quái, tọa Bắc triều Nam khai tốn vị Đông Nam môn, tọa Nam triều Bắc khai càn vị Tây Bắc môn. Hiện giờ cửa lớn ở càn vị, vì thế có thể khẳng định Vinh phủ xây dựng theo tiên thiên bát quái. Bây giờ đang

thịnh hành Tam Bích Vận, dù là địa lý sư kém cỏi nhất cũng biết được chủ trạch phải ở hướng chính Đông đó!”.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Từ lão phu tử quả nhiên có chút bản lĩnh, còn không mau dẫn đường đi!”.

oOo

Hai gã nhảy qua nóc nhà, xuyên qua hành lang, vườn hoa, tiến về khu vực xác định như đi giữa chốn không người.

Cả hai đã vận công làm các giác quan phát huy sự linh mẫn tối đa, trong khuôn viên vườn trượng thì cả tiếng bước chân của loài trùng kiến cũng không giấu nổi tai mắt của hai gã.

Vì vậy mỗi một động tác của hai gã, nhảy lên hay nhảy xuống, lách tả hay né hữu đều có thể vừa hay tránh né người trong Vinh phủ, có lúc chỉ sai một bước là bị người khác phát hiện ngay, nhưng cũng chỉ một bước đó mà hai gã không hề lộ một chút dấu vết, tất cả trạm canh ngầm, hay lầu gác gì đều không hề cản trở bước tiến.

Chỉ trong giây lát hai gã đã đến được ngôi viện mục tiêu, nhảy qua tường vào bên trong, vừa thoát nhìn đã biết mình tìm đúng chỗ.

So với các nơi khác, nơi này bất luận là nền móng, bày trí, lan can, ô cửa, tường, viên lam, giả sơn, suối nước đều cầu kỳ hơn gấp bội.

Toàn viện do năm tòa kiến trúc tổ thành, lấy cửa, hành lang dài, hành lang gấp khúc và đình viện làm nơi chuyển hoá quá độ, xây dựng một quần thể kiến trúc liên hệ chặt chẽ với nhau, các loại kiến trúc như sảnh, đường, phòng, trai, quái, lầu, đài, hiên, các, đình được biến hóa khôn cùng, muôn hình vạn trạng, nhưng vẫn hợp lại thành một chỉnh thể thống nhất.

Khấu Trọng chỉ tay vào một căn lầu ở giữa, quy mô đặc biệt lớn hơn những căn khác nói: “Hình như ta nghe thấy Vinh Phụng Tường đang nói chuyện trong đó”.

Từ Tử Lăng vận công vào song nhĩ, quả nhiên nghe thấy có tiếng người ẩn ước truyền lại, liền bật cười mắng: “Tai của ngươi thính hơn ta, còn nghe được ra là giọng của ai nữa, vậy y đang nói cái gì vậy?”.

Khấu Trọng không biết vì sao mà đặc biệt vui vẻ, vỗ vỗ vai gã nói: “Tiểu tử theo sư phó đi!”.

Hai gã đề cao cảnh giác, cẩn thận dịch chuyển đến gần gian lâu kia.

Đến gần hơn hai gã mới để ý xung quanh bốn phía đều là khoảng trống, đèn đuốc sáng rực như ban ngày, bất cứ người nào muốn vào được trong nội đường, đều phải lộ rõ hình tích, cách kiến trúc này rất giống với thiết kế của tòa đồng điện ở Tịnh Niệm Thiền Viện.

Hai gã phục người trong bãi cỏ rậm, đợi một đám tù bọc đi qua, Khấu Trọng mới ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: “Vinh Phụng Tường nhất định là thường dùng chỗ này để gặp gỡ bí mật, bằng không sao lại thiết kế như vậy, nói không chừng Đồng Thục Ni đang ở bên trong đó đó, ta vừa nghe thấy thanh âm của nữ nhân mà”.

Từ Tử Lăng qua sát tình hình rồi nói: “Tòa kiến trúc này cao một cách bất thường, theo ta thấy trên đỉnh nhất định còn một tầng nữa, chuyên dùng để giám thị bốn phía, mà lại không sợ người ngoài nhìn thấy”.

Khấu Trọng khẳng định nói: “Theo lý là phải vậy, bây giờ phải làm gì đây?”.

Từ Tử Lăng chỉ tay sang một tòa lâu hai tầng bên trái nói: “Tiểu lâu kia chỉ thấp hơn nội đường chừng nửa trượng, giả như chúng ta có thể từ đó nhảy lên mười lăm trượng, rồi vượt qua khoảng cách ba mươi trượng, là có thể tránh được tai mắt của những kẻ giám thị phía trên, cho dù bọn chúng nghe được tiếng gió thì cũng tưởng rằng có con chim lớn nào bay qua thôi. Thế nào, người muốn thử không?”.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: “Người không nói đùa đấy chứ! Dù là ở dưới đất nhảy lên, nhiều lắm ta cũng chỉ nhảy được mười trượng thôi, thêm nửa thước cũng không xong”.

Từ Tử Lăng nói: “Một người thì không được, nhưng hai người hợp lực thì chắc được đó”.

Khấu Trọng không hiểu nói: “Cho dù là chúng ta nắm tay nhau, ở trên không cùng phát lực ném nhau lên, nhiều lắm cũng được thêm vài trượng nữa là cùng. Có phải người hơi đề cao mình quá không?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Thế mới nói người ta cần nhất là động não. Người còn nhớ tình cảnh lúc Độc Cô Phong dùng thiết bạt tập kích Vương Thế Sung, lão già không chết Hoảng Công Thác đã đứng trên thiết bạt như đăng vân giá vũ phóng đến không? Ném nhau chỉ là phương pháp nguyên thủy thôi, con người ta phải biết cải tiến mới mẻ hơn chứ, người là thứ sinh vật biết dùng công cụ mà”.

Khấu Trọng gái đầu: “Công cụ ở đâu hả Từ gia?”.

Từ Tử Lăng đưa tay rút Tĩnh Trung Nguyệt của gã ra, trầm giọng nói: “Đi theo ta! Ăn cơm hay ăn cháo đều phải xem lần này có thành công hay không đây!”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>